

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

לפני כבוד השופט אלעד שור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד מוטי רייזמן
המאשימה

נגד

ענבל בן דוד ע"י ב"כ עוה"ד אהוד מלמה
הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת זכאית.

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום שעניינו **נהיגה בשכרות בעקבות סירוב לבדיקת נשיפה** בניגוד לסעיפים 62(3) בצירוף סעיף 39א לפקודת התעבורה לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א 1961.
2. מכתב האישום עולה כי בתאריך 21.05.2021 סמוך לשעה 04:00, נהגה הנאשמת רכב פרטי, תוצרת טויוטה מספר רישוי 1498210 בעיר בת ים, ברחוב הראשונים, מכיוון מערב לכיוון מזרח ונעצרה ע"י שוטרים בסמוך לבית מספר 3.
- אותה העת, נהגה הנאשמת ברכב במקום ציבורי בהיותה שיכורה ונתונה תחת השפעת אלכוהול, הנאשמת נדרשה כדין לתת דגימת נשיפה לצורך בדיקת שכרות וסירבה בכך שהכשילה את הבדיקה.
3. ביום 18.11.2021 כפרה הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום באשר לנהיגה, לשכרות, לסירוב הבדיקה, בזמנים, באמינות מכשיר הינשוף בו נמדד, מיומנות המפעיל, תקינות מכשיר הינשוף, תקינות בדיקת הכיול היומית ובתקינות ואמינות בדיקת הכיול והביקורת התקופתית, בבדיקת המכשיר בתחילה ובסיום המשמרת, בחוקיות בדיקת

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

המאפיינים והריאיון הראשוני ללא כל אזהרה. כמו כן, כפרה בתוכן פלטי הנשיפה הנמצאים בחומר הראיות.

4. מטעם המאשימה העידו: השוטרים עמית אליאן, ספיר נחום, נאור מניס, יוסף מור, וכן הבוחן שרון כהן. הוגשו מסמכים שנערכו על ידי העדים הנ"ל וכן מסמכים הנוגעים לתקינות מכשיר הדראגר.

5. מטעם ההגנה העידה הנאשמת והוגשו מסמכים שונים.

סיכומי הצדדים:

המאשימה ביקשה להרשיע הנאשמת שכן לשיטתה הוכח שהנאשמת נהגה ברכב, והוכח שהכשילה במכוון את בדיקת הדראגר. לדבריה לא הוצג כל מסמך רפואי לפיו הנאשמת לא הצליחה לנשוף בשל קשיי נשימה (אסטמה). המאשימה ביקשה אף להרשיע הנאשמת בעבירת השבלי"ר, לטענת המאשימה לא קמה לנאשמת טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית אך בשל כך שבן זוגה לא הועמד לדין.

6. ההגנה בסיכומיה ביקשה לזכות את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה בכתב האישום. לשיטתה המאשימה לא הוכיחה ברמה הנדרשת בפלילים כי הנאשמת עברה את עבירת השכרות מכוח סירוב מאחר ולא הוסבר לנאשמת כי האופן בו נשפה עשוי להוות סירוב ולא הוסברה לה משמעות הסירוב וההכשלה.

7. ב"כ הנאשמת טען כי לא ניתנה לנאשמת אפשרות לחזור בה מ"סירובה" וכי לא אפשרו לה לעשות כן בטווח זמנים של כ-5 דקות מהפלט האחרון. ב"כ הנאשמת הפנה לכך שפלטי הכיול אינם חתומים ובניגוד לנוהל.

8. ב"כ הנאשמת ציין כי הנאשמת צלחה את בדיקת המאפיינים שבוצעה לה ועל כן לא ניתן אף להרשיעה בעבירה של נהיגה תחת השפעת אלכוהול.

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

ההגנה טענה כי עומדת לנאשמת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, שעה שבן זוגה הודה בפני גורמי האכיפה כי נהג ושתה ואף מסר כי הוא שיכור ואינו יכול להחנות את רכבו ואף על פי כן לא בוצעה אכיפת עבירת השכרות ביחס אליו. לטענת ב"כ הנאשמת, ההימנעות מגביית עדות מפאדי מהווה מחדל חקירתי, ופגיעה ממשית בזכותה של הנאשמת להליך הוגן עוד נטען כי אופן ההתנהלות כלפי הנאשמת החל מהגעת השוטרים ועד להגשת כתב האישום פוגע בטוהר ההליך הפלילי ויש לזכותה על מנת לשמור על אמון הציבור בבית המשפט. ב"כ הנאשמת הפנה לאסופת פסיקה התומכת בטיעונו.

המחלוקת

הצדדים חלוקים בשאלה האם הנאשמת בהתנהלותה סירבה לבצע בדיקת נשיפה והאם עומדת לה הגנת הצורך.

דיון והכרעה:

הנאשמת לא הכשילה במכוון את הבדיקה.

9. מדובר באירוע בו הנאשמת התקשרה למשטרת ישראל וביקשה עזרה, הנאשמת התלוננה על אלימות ואיומים מצד בן זוגה לשעבר, לפי הדיווח בן הזוג רדף אחרי הנאשמת, לדברי השוטר מניס אשר הגיב לאירוע וניהל אותו, הנאשמת הייתה נסערת בטלפון וצעקה ללא הפסקה עד כדי שלא ניתן היה להרגיע אותה (ראו עמ' 11 ש' 1-7 וכן ת/2).

10. בהמשך לאחר שהשוטר מניס הגיע לאירוע הוא צפה בנאשמת נוהגת ברכב של בן הזוג פאדי, ומשלא הבחין בפאדי הגיע לכלל מסקנה שהדברים לא כצקתה, מאחר וריח אלכוהול נדף מהנאשמת ולאחר שזו האחרונה אף הודתה ששתתה אלכוהול, החל השוטר מניס מטפל באירוע כאירוע תנועה של חשד לנהיגה בשכרות.

11. מאחר והשוטר מניס אינו שוטר העוסק בעבירות תנועה, זימן למקום שוטרי תנועה ואכן הגיע למקום השוטר מור, אשר ערך לנאשמת בדיקת נשיפון שהראתה אינדיקציה של שכרות בתוצאה של 410 מיק', ובהמשך השוטר מור ערך לנאשמת דו"ח

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 21-06-2879 מדינת ישראל נ' בן דוד

מאפיינים ושתי בדיקות בינשוף שלא הניבו תוצאות תקינות: בדיקה ראשונה ת/12 שמספרה 2153 נערכה בשעה 5:05 והראתה כי נפח הנשיפה אינו מספיק ולאחריה בדיקה שניה ת/13 שמספרה 2154 נערכה בשעה 5:13 והראתה תוצאה של "נשיפה אסורה".

12. לדברי השוטר מור, הוא ביקש את הנאשמת לבצע בדיקה נוספת אך זו סירבה ועל כן הועברה לבוחנים להמשך טיפול.

13. כאן המקום לציין כי הנוהל המשטרתי, שעניינו טיפול בעבירות שכרות מספר 02.231.14, הוא הנוהל אשר מסדיר את הטיפול בנהגים החשודים בנהיגה בשכרות, על פי הנוהל בסעיף ו', על השוטר להסביר לנהג טרם נטילת הבדיקה כי הוא נדרש ליתן בדיקת שכרות. ובסירוב למתן הבדיקה יראו את הנהג כמי שנהג שיכור לכל דבר ועניין.

14. סירוב לבדיקת שכרות יכול להיות באחד משניים, או שנהג מודיע כי הוא מסרב לבצע בדיקת שכרות, או שנהג מסכים לביצוע הבדיקה אך מכשיל את הבדיקה באופן שסירובו הוא בהתנהגותו להבדיל מאמירה מפורשת.

15. במקרה בו נהג מסרב, קובע סעיף ח' לנוהל המשטרתי כי על השוטר להודיע לנהג כי הוא רשאי לחזור בו מסירובו ולצורך כך מוקצבים לנהג 5 דקות לעשות כן, ככל ולא יחזור בו מסירובו תירשם כנגדו הזמנה לדין בגין נהיגה בשכרות ועניינו יטופל כנהג שיכור לכל דבר ועניין.

16. סעיף ח' (2) לנוהל קובע בין היתר כי על השוטר לציין על גבי דו"ח הפעולה את השעה המדויקת בה הודיע לנהג על אפשרותו לחזור בו מסירובו, וכן לציין כי בחלוף 5 דקות המשיך הנהג לעמוד בסירובו.

17. מן הכלל אל הפרט, במקרה של הנאשמת, נשפה הנאשמת אל מכשיר הינשוף וביצעה שתי בדיקות, הבדיקה הראשונה הראתה כי נפח הנשיפה אינו מספיק, משמעות הדברים הם, כי הנאשמת לא נשפה כמות אויר מספקת על מנת שניתן יהיה לקבל תוצאה, (יש לנשוף 1.5 ליטר אויר נשוף על מנת לקבל תוצאה ראו בפרו' עמ' 25 ש' 1-

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 21-06-2879 מדינת ישראל נ' בן דוד

2) פעם אחת הנאשמת נשפה 1.6 ליטר אוויר נשוף ופעם נוספת נשפה 1.4 ליטר אוויר נשוף, המכשיר זקוק לשתי נשיפות תקינות על מנת לקבל תוצאה.

18. בבדיקה השנייה, נשפה הנאשמת באופן שהתוצאה הסופית הראתה נשיפה אסורה, הסבר השוטר מור מפעיל הינשוף כי נשיפה אסורה משמעה הכנסת אוויר טרם המכשיר היה מוכן לקבלת הנשיפה.

19. מכל מקום השוטר מפעיל הינשוף לא ציין בדו"ח הפעולה כי הנאשמת סירבה בהתנהגותה או פעלה על מנת להכשיל את הבדיקות, כך גם עולה מדבריו בחקירתו הנגדית כאשר נשאל בעניין (ראו עמ' 26 שורה 23 לפרוטוקול).

20. מכאן כי הנטען בעובדות כתב האישום שהנאשמת סירבה בכך שהכשילה את הבדיקה, לא הוכח בפני כלל ועיקר, ועובדה זו אינה עולה בקנה אחד עם תוצאות הבדיקות ודברי השוטר מור.

לא הוסברה לנאשמת זכותה לחזור בה מסירובה למסור בדיקה

21. לא ניתן להתעלם מכך כי הנאשמת, כפי שעולה מדבריו של מפעיל הינשוף, השוטר מור, התבקשה ליתן בדיקה בפעם השלישית וסירבה לעשות כן, כך עולה מהרשום בדו"ח הפעולה ת/8.

22. עם זאת, הן בדו"ח הפעולה ת/8 והן בדו"ח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות אשר סומן ת/4 שגם הוא נערך על ידי השוטר המפעיל, השוטר מור, לא צוין כי השוטר הסביר לנאשמת כי היא רשאית לחזור מסירובה במהלך 5 דקות כמתבקש על פי הנוהל המשטרתי. בת/8 נרשם על ידי השוטר מפעיל הינשוף "הצעתי לחשודה לבצע את הבדיקה עוד פעם אך זו סירבה" לא נרשם מתי הוצע ולא נרשם כי הוסבר לה כי יש לה 5 דקות להתחרט, בת/4 מקום בו קיימת רובריקה מובנית לציון השעה בה הודע לחשוד כי לזכותו 5 דקות לחזור בו מסירובו, לא נרשמה שעה ולכן לא ניתן לדעת האם בוצע האמור בסעיף ח' (2) לנוהל אם לאו. גם כשנשאל השוטר מור בסוגיה זו בחקירתו הנגדית לא ידע להשיב האם הסביר לנאשמת את זכותה זו להתחרט העד ציין "לא

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 21-06-2879 מדינת ישראל נ' בן דוד

רשמתי את זה פה" (ראה עמ' 26 שורה 27 לפרוטוקול). גם המינוח הצעתי לה להיבדק ולא דרשתי ממנה להיבדק הוא אינו נכון על פי הנוהל והחוק.

23. זאת ועוד, 14 דקות לאחר הבדיקה האחרונה, כאשר הנאשמת תושאלה מדוע סירבה להיבדק, ענתה הנאשמת כי לא סירבה (ת/4).

24. בהודעה אשר נגבתה מהנאשמת ת/7, הנאשמת כלל לא נחקרה בדבר סירובה למתן בדיקת שכרות, אלא נחקרה בקשר לשאלת הכשלת הבדיקה, כאמור, לא הוכח וממילא לא ניתן לקבוע כי הנאשמת הכשילה את הבדיקות.

25. מהמקובץ עולה כי השוטר מור לא פעל על פי הנוהל המשטרתי המחייב אותו לאפשר לנאשמת להתחרט, ולאפשר לה 5 דקות לעשות כן, לא ברור האם ניתנה לנאשמת אפשרות להתחרט לאחר 5 דקות, לא ברור האם הודע לנאשמת בדבר אפשרותה להתחרט, ואין התייחסות לכך מדוע הנאשמת, 14 דקות אחרי הבדיקה בתחקורה **בת/4** שוללת את הטענה כי סירבה להיבדק, קרי, האם אז ניתנה לה אפשרות נוספת, או לחילופין מדוע הנאשמת לא עומתה עם אמירתה זו על מנת להפריך טענתה כי לא סירבה.

26. חשיבותו של הנוהל המשטרתי מצוי בעיקר בצורך באחידות האכיפה, קרי מתן אפשרות זהה ללא איפה ואיפה כלפי כל נהג החשוד בנהיגה בשכרות, ראה לעניין זה במקרה בו העדר של נוהל אכיפה בעניין קנאביס רפואי יצר שרירות בכל הקשור להגשת כתבי אישום, שם התייחס לדברים כב' השופט איברהים בולוס **בעפ"ת (חיפה) 19-01-37990 מדינת ישראל פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' אילן חי תומר שכטר**

"הפעלת החוק באורח מקרי – שלא על דרך מדיניות קבועה,

ברורה ומבוקרת מראש – משמיעה שרירות, ושרירות הינה

אויבת שלטון החוק"(ע"פ 3520/91 הלנה תורג'מן נ' מדינת

ישראל, פ"ד מז (1) 441, 556; ראו גם בג"ץ 6396/96 זקין נ'

ראש-עיריית באר-שבע, פ"ד נג(3) 289, 305)

גם שרירות גרידא, שרירות באשר היא - הינה פסולה

(עניין ורדי, פס' 75-70), שכן חותרת היא תחת הזכות

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

להליך הוגן הנגזרת מזכויות היסוד של האדם לכבוד ולחירות (מיכל טמיר, אכיפה סלקטיבית, תשס"ח, עמ' 167). מה גם שאין במקרה זה קשר רציונאלי, או לפחות המערערת לא הצליחה להצביע על קשר כזה, בין הבחירה להעמיד את המשיב לדין בשונה מאחרים, לבין התכלית העומדת ביסוד האיסור שהינה שמירה על בטחון ושלוש הציבור (נקדימון, עמ' 392).

למסקנתי זו אני גם מוצא חיזוק של ממש בעובדה שלמרות החלטתו של ביהמ"ש קמא לא עלה בידי המערערת להציג תמונה מלאה של אופן הטיפול במקרים אחרים, מספר התיקים שנסגרו לעומת אלו שהגיעו לפתחו של ביהמ"ש ושל ההרשעות שהושגו ואשר: " מעוררת קושי ממשי לבחון את היקף האכיפה המפלה, ולעמדותי יש לזקוף נתון זה לחובת המערערת." (עניין ורדי, פס' 121).

27. במקרה של הנאשמת, כיוון שלא הוכח בפני כי השוטר מור פעל על פי האמור בנוהל המשטרה ולא הוכח כי אפשר לנאשמת לחזור בה מסירובה ליתן בדיקת נשיפה, כמו כן לא הוכח בפני כי הנאשמת הכשילה במתכוון את בדיקות השכרות כפי שעולה מעובדות כתב האישום, מצאתי כי לא ניתן להרשיע את הנאשמת בנהיגה בשכרות בגין סירוב למתן בדיקת שכרות.

לא הוכחה שכרות מכח מאפיינים

28. לחילופין, עתר ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירה של נהיגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים, על בסיס ראיות חיצוניות הנלמדות מאופן התנהגותה, התנהלותה באירוע כפי שעולה מהראיות אשר הוצגו בפני בית משפט.

29. בת"ד (תל אביב) 2521-10-21 מ"י נ' איסמאעיל (20/7/23), הרשיע מותב זה נאשם בנהיגה בשכרות על בסיס ראיות שאינן מדעיות אלא ראיות הקשורות בהתנהגות

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

הנאשם, התנהלותו וכיוצא באלו, כך גם קבע בית המחוזי בת"א כבוד השופט שרית זמיר, בערעור שהוגש בעקבות הכרעת הדין, **בעפ"ת (תל אביב) 71072-07-23 איסמאעיל נ' מדינת ישראל (7/1/24)**

30. לא כך הם פני הדברים במקרה זה, שכן בפני בית המשפט לא הוצגו ראיות שיש בהן כדי ללמד כי הנאשמת נהגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים. ההפך הוא הנכון, הראיות שהוצגו בפני בית המשפט מלמדות כי הנאשמת אמנם שתתה אלכוהול אך לא הוכח שהיא שיכורה, או נמצאת תחת השפעת משקאות משכרים.

31. ראשית יש להסביר כי המחוקק לא קבע כי נהג אשר שותה אלכוהול אינו רשאי לנהוג, המחוקק קבע כללים לפיהם מכמות מסוימת יחשב אדם שיכור ולכן כאשר קיימות כנגד חשוד ראיות לפיהן הוא מודה כי שתה אלכוהול טרם הנהיגה וכי נודף ממנו ריח של אלכוהול, לא ניתן להסתפק כראיות יחידות לביסוס הרשעה.

32. לעניין נהיגה תחת השפעת אלכוהול לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961, כאשר אין תוצאה מדעית, יש להראות בראיות השפעה בפועל.

33. במקרה זה קיימות ראיות השוללות כי הנאשמת נהגה כשהיא שיכורה או תחת השפעת אלכוהול, ראשית דו"ח המאפיינים אשר בוצע לנאשמת **בת/4** מלמד כי הנאשמת עמדה במבחנים בו בהצלחה, שנית בסרטון **ת/6** אשר צולם באמצעות מצלמת הגוף של השוטר מניס נראה השוטר משוחח בטלפון עם 'שוקי'. בחקירתו הנגדית אישר כי מדובר בקצין היחידה (**ראו עמ' 11 ש' 2,3 לפרוטוקול**), שם אומר השוטר כי הנאשמת לא נראית שיכורה, בסרטון בין דקה 13:4 עד דקה 15:4 נאמרו על הנאשמת הדברים הבאים **"מדברת בסדר גמור, נסעה בסדר גמור, משתפת פעולה, מדברת לעניין, היא בסדר, לא מתנדנדת, מדברת, רק ריח של אלכוהול"** גם טון הדיבור ורוח הדברים של השוטר שלמעשה ביקש רשות לבטל את שוטרי התנועה שהיו בדרך. לדבריו בשיחה זו. הסיבה היחידה בעטיה נהגה הייתה הפחד מבן זוגה, דבר המלמד כי השוטר בשטח אשר חווה את הנאשמת באופן בלתי אמצעי, לא התרשם כי מדובר בשיכורה או במי שנמצאת תחת השפעת משקאות משכרים.

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

34. מהאמור לעיל, לא מצאתי כי הובאה בפניי תשתית ראייתית המלמדת מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמת נהגה בשכרות או תחת השפעת משקאות משכרים.

לא הוכחה אכיפה בררנית

35. סוגיה נוספת אשר הובאה לפתחו של בית המשפט הנה עתירתה של ההגנה לזכות את הנאשמת מחמת הגנה מן הצדק וזאת בטענה לאכיפה בררנית שכן באירוע היה בן זוגה של הנאשמת פאדי, כלפיו טענה הנאשמת כי איים עליה ולכן ברחו מפניו ונאלצה לנהוג ברכב, אותו פאדי נראה בסרטון ת/6 כאשר תוחקר על ידי השוטר מניס, מודה כי נהג עד למקום האירוע וכי שתה קודם לכן יחד עם הנאשמת משקאות משכרים, אותו פאדי לא נחקר, שוחרר מהמקום מבלי שננקטו כלפיו כל אמצעים, לפיכך, טוענת ההגנה כי היה מקום להגיש כנגדו כתב אישום בגין נהיגה בשכרות ומשלא נעשה כן הרי שמדובר באיפה בררנית.

36. לאור זיכוייה של הנאשמת לא מצאתי להידרש לטענה זו. אומר בקצרה כי לצורך ביסוס הגנה מן הצדק, נדרשים מצבים קיצוניים של שרירות גרידא, ראו לעניין זה מפסק הדין בעניין בורוביץ ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (תאריך)

"נמצא כי ההכרעה בשאלה, אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בביצוע עבירה הינה בבחינת אכיפה חלקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, תהא לרוב תלויה (כפי שצוין בפרשת זקין [16]) בבירור השאלה אם הרשות הבחינה בין המעורבים על יסוד שיקולים ענייניים או שמא פעלה "...לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא" (שם). יסודו של כלל זה בהיגיון: כפי שכבר ציינו, החלטת בית-המשפט לבטל כתב-אישום מטעמי הגנה מן הצדק מותנית בכך שההחלטה להגישו פוגעת באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות של בית-המשפט. כאשר הסיבה להפליה נעוצה בהתנהגות מכוונת וזדונית של הרשות, דבר קיומה של פגיעה חריפה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד

בתחושת הצדק וההגינות הוא לכאורה גלוי וברור, בעוד
שדבר קיומה של פגיעה כזאת הוא פחות מובן מאליו מקום
שהרשות פעלה בתום-לב. עם זאת איננו רואים מקום לפסול
את האפשרות – שמטבעה תהא נדירה ביותר – שההכרעה
בשאלת קיומה של אכיפה בררנית פסולה תיגזר מנסיבות
מיוחדות אחרות..”

37. במקרה דנן, לא הוכח בפני כי המאשימה פעלה מתוך שיקולים זרים. בוודאי בשים
לב לשוני בתשתית הראייתית ביחס לשניים, כאשר בעוד השוטר עצמו הבחין
בנאשמת נוהגת ברכב, הרי שאיש לא הבחין בבן זוגה כשהוא נהג ברכב.

עבירת השבל"ר

38. סוגיה נוספת שהועלתה ואליה בית המשפט יתייחס בקצרה, הנה עתירת ב"כ
המאשימה להרשיע את הנאשמת בעבירה של שימוש ברכב ללא רשות מכוח סעיף
413 ג' לחוק העונשין, תשל"ז 1977, נראה כי משבחר השוטר מניס לשחרר את בעל
הרכב ללא שנגבתה ממנו כל הודעה הרי שממילא בכך יש כדי לשלול מהנאשמת את
האפשרות להתגונן בפני טענה זו שכן נמנעה ממנה האפשרות לחקור את בעל הרכב
בחקירה נגדית, אך עוד קודם לכן אין, כאמור עדות מפיו והוא אינו מופיע כעד
תביעה, הרי שבמחדל זה יש כדי להכשיל אפשרות הרשעה בשבל"ר.

39. מה גם כי לא הובאו ראיות שהנאשמת נהגה ברכב ללא אישור הבעלים, ראיות למי
הבעלים של הרכב, ועוד.

40. מה גם שכתב האישום הוגש לבית המשפט לתעבורה וסעיף 413 ג' לחוק העונשין,
אינו בסמכותו העניינית של שופט תעבורה בהתאם לסעיף 25 לפק התעבורה .

41. למעלה מן הצורך אך לא למעלה מן הנדרש והראוי, מוצא בית המשפט לציין כי
התנהלותו של השוטר מניס באופן בו תחקר את האירוע, והסקת המסקנות לגבי
סיווגו, ובהמשך הפיכת האירוע לאירוע תנועה, היה כדי להשפיע על אופן התנהלותה

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 21-06-2879 מדינת ישראל נ' בן דוד

של הנאשמת באירוע ולאחריו, כך גם לעניין החשש שלה להתלונן כנגד בן הזוג מקום בו נראה כי איבדה אמון בנכונות לסייע לה.

לסיכום

42. לאחר שבחנתי את כלל הראיות בתיק, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת בהתנהגותה הכשילה את בדיקת הנשיפה.

43. הגם שהנאשמת סירבה למסור בדיקה שלישית, לא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שהוסברה לה כנדרש משמעות הסירוב ולא שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר שהודע לה כי זכותה לחזור בה מסירובה בתוך 5 דקות וכי ניתנה לה האפשרות לעשות כן.

44. לא שוכנעתי כי אופן נהיגתה של הנאשמת, ואופן התנהלותה מלמדים עליה מעבר לכל ספק סביר כי היתה שיכורה או תחת השפעת אלכוהול.

45. לא הוכח בפני כי הנאשמת השתמשה ברכב ללא רשות בעליו ולא מצאתי כי ניתנה לנאשמת הזדמנות סבירה להתגונן כנגד הרשעה זו.

46. לא מצאתי להעמיק בשאלת האכיפה הבררנית לאור התוצאה אליה הגעתי, אך על פניו לא שוכנעתי כי נעשתה אכיפה בררנית בשל שיקולים זרים.

47. לאור כל האמור, ומאחר והגעתי למסקנה לפיה לא הוכחו בפניי יסודות העבירה המיוחסת בכתב האישום, מצאתי לזכות את הנאשמת מהעבירה אשר יוחסה לה בכתב האישום.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי בתל אביב.

ניתנה היום, ח' שבט תשפ"ד, 18 ינואר 2024, במעמד הצדדים

אלעד שור, שופט

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

פל"א 2879-06-21 מדינת ישראל נ' בן דוד